

Politikové si myslí, že budou součástí nového světového řádu, ale nakonec to smete všechny

 radiouniversum.cz/kratochvil-petr-1d-politikove-si-mysli-ze-budou-soucasti-noveho-svetoveho-radu-ale-nakonec-to-smete-vsechny

31. října 2023

Petr Kratochvíl Díl 1/3

Text 31.10.2023 31 min [Přehrát](#)

[#Ideologie](#) [#Společnost](#) [#Svoboda](#)

„Tajemství šťastného života spočívá v tom, s jakou elegancí dokážeme přijmout změnu“, napsal kdysi americký spisovatel Edgar Allan Poe. Je to moudrý výrok, ale možná se sluší dodat, že hodně záleží na tom, jaká tato změna je. Změnou prochází celý svět, a jakkoliv radikální ideologové jásají, jak se jim daří jejich plány, a většina politiků jen nechápavě přihlíží tomu co, se děje. Nic nového pod sluncem, leda bychom zapomněli na člověka, který byl jedním z prvních a nejbystřejších, když poukazoval na totalitní tendence extrémní levice už v dobách, kdy byla těmito myšlenkami snad většina intelektuálů ještě zcela oslněna. George Orwell ve své knize 1984 varoval: „Žádný růst bohatství, zjemnění mravů, reforma, nebo revoluce nepřiblížily ani o milimetr lidskou rovnost. Z hlediska těch dole, žádná historická změna nikdy neznamenal o mnoho víc než změnu jména jejich pánů.“ Právě o mnoha změnách a jejich příčinách, a to nejen u nás, ale třeba v největším majáku svobody, ve Spojených státech amerických, budeme mluvit právě dnes. A povídat si budu s jedním z našich vůbec nejznámějších a nejúspěšnějších divadelních producentů: umělecký ředitel a zakladatel černého divadla Ta Fantastica, Čech, a také americký občan, Petr Kratochvíl. Petře, jsem moc ráda, že tě tady mám. Dobrý den.

Petr Kratochvíl: Ahoj, a můžu ti tykat, že ano? Když se tak dobře známe?

Martina: Když si tykáme. Tak myslím, že nebudeme dělat vlny. Jsem ráda, že jsi tady, Petře, jsem ráda, že ti tykám. Ještě než se pustíme do víru dění a změn, které ty pozoruješ s poklidným, smutným výrazem, jak jsem postřehla, tak řeknu, že jsem narazila na jeden tvůj jedenáct let starý rozhovor, tuším z roku 2012, kdy se loučíš s touto republikou se slovy: „Mějte se, já odcházím...“, s tím, že to je poslední rozhovor před tím, než se definitivně a natrvalo stěhuješ do zahraničí. Řekni mi, byl jsi tehdy přesvědčen, že za tebou skutečně navždy zapadla vrátka?

Petr Kratochvíl: Ne. Byla to parafráze na film „Odcházení Václava Havla“, a odcházel jsem ne tak úplně do zahraničí, i když také, ale odcházel jsem z veřejného života. Nechtěl jsem si už dál zbytečně povídat o věcech, které mě začaly vyloženě obtěžovat – tenkrát šlo o dotace pro divadla, a já jsem byl proti dotacím soukromým divadlům. A toto zklamání bylo veliké, protože se podstatě nakonec proti mně postavili majitelé divadel, u kterých jsem zjistil, že nechtějí svobodu – oni chtějí ty dotace.

Martina: Takže byli proti tobě rázem všichni?

Petr Kratochvíl: V podstatě jsem zůstal úplně sám. Zažaloval jsem tento stát, že porušuje pravidlo „de minimis“, což je zákon, že eseróčko, to znamená soukromé divadlo, nesmí dostávat více jak 200 000 euro na tři roky. A tady dostávala soukromá divadla i deset, dvanáct miliónů každý rok. A já jsem myslel, že se mnou bude většina souhlasit, ale oni si to představovali spíš tak, že jednoho dne mohou také na větší peníze, na dotace, dosáhnout. My jsme se v podstatě rozešli, už jsem si s nimi neměl co povídat.

Martina: Já vím, že tato kauza proběhla v tisku, ač už je to, dá se říci, dávno. Pokud vím, tak tebe tehdy právníci stáli asi pět miliónů korun, a José Barosso ti poslal dopis, ve kterém ti napsal, že snad máš asi pravdu.

Petr Kratochvíl: Ve všem. Ve všech bodech.

Martina: A tím je to...

Petr Kratochvíl: Tím to bylo vyřízeno...

Martina: A tím to bylo vyřešeno. Takže sis mohl tento dopis zarámovat, a odejít.

Petr Kratochvíl: Ano. Mám ho zarámovaný, a odešel jsem.

Procházíme něčím, jako Orwellova Zvířecí farma a 1984, a už jsme se dostali dál

Martina: Ale mě zajímá to tvé odcházení, protože jsi tady parafrázoval „Mějte se, já odcházím“, tedy Odcházení Václava Havla. Když jsem před čtyřmi lety volala, a žádala tě o rozhovor, tak už jsi nebyl v Americe, ale v Portugalsku, a řekl si: „Ne, já už se nebudu k ničemu nikdy vyjadřovat. Nedá se nic dělat. Už to není můj boj. Já už nechci.“ Takže tam jsem spíš viděla Júlia Satinského, který třískne dveřmi, a řekne: „S vámi, přátelé, já jsem skončil.“ Řekni mi, teď jsi tady, povídáš si, žiješ zpátky v Čechách – co se to stalo?

Petr Kratochvíl: Asi tím, že žijí v Čechách, a věci kolem mě se neskutečně rychle mění, řekl bych, že budoucnost už tady jednou byla – všechno se mi vrací. A zapojil jsem se do pár rozhovorů, co se týká mezinárodní politiky – ani ne tak české politiky, jako mezinárodní – protože opravdu procházíme něčím, jako je Orwellovo dílo „Zvířecí farma“ a také...

Martina: ...1984

Petr Kratochvíl: Tak 1984. Myslím, že už jsme za tím, už to jde dál. A jelikož mám sedm dětí, a často si s nimi povídám, a nechtěl bych, aby viděly, že doma jenom nadávám – aby mi jednou neřekly: „Ty nadáváš doma a nic neřekneš.“ – tak v podstatě z výchovných důvodů

jdu příkladem, a musím něco říct, když mám tu možnost. Je to jako když odnaučuji svého syna kouřit, tak prostě nemůžu sám kouřit. Musím jít příkladem, protože kdybych kouřil a říkal: „Nekuř,“ tak jsem za pitomce.

Nechci, aby moje děti chodily do škol v USA, kde učí transvestiti, jestli se cítí jako chlapeček nebo holčička, a měly možnost je odoperovat proti mé vůli, a aby moje holčičky měly společné záchody s chlapečky. To je zruďné.

Martina: Tak já tedy poděkuji dětem, že tě tady navzdory odmítnutí před čtyřmi lety mám. Ale ty máš, řekla bych, kompetenci glosovat svět kolem sebe, a především situaci v Americe, a u nás, protože jsi odešel do Ameriky jako kluk, jako nicka, pracoval jsi tam jako gastarbeiter, jako klasický emigrant, vypracoval ses tam, tam ses stal milionářem, a pak ses vrátil domů – tady se změnila poměry – už jako úspěšný muž. Do Ameriky ses vracel už jako milionář, a mezi tím sis ještě pořídil bydlení v Portugalsku, takže si můžeš vybrat, kde žít. Proč žiješ tedy teď v Česku?

Petr Kratochvíl: Děti tady chodí do školy. Zaprvé. Chci, aby vystudovaly tady, a ne v současné době v Americe, aby chodily do školy v Americe, kde se dějí absolutní tragédie. Nedá se to srovnat s Českem, tady je pořád ještě dobře.

Martina: V čem všem se to nedá srovnat?

Petr Kratochvíl: Například ve školství: Abych pouštěl děti do školy, do kterékoliv školy, a učili je tam transvestiti, a moje holčičky měly společné záchody s chlapečky, a vysvětlovat školským odborům, že nechci, aby mluvily o tom, jestli se dnes cítí jako chlapeček nebo holčička, a měly možnost v podstatě je odoperovat i proti mému názoru, nebo mému přesvědčení – to mi přijde strašně zruďné. A v Portugalsku je také hodně dobře, protože tam jsou strašně příjemní, hodní, chudší lidi. Ti chudší lidé jsou vždycky nějak nejlepší, a lepší.

Martina: Ty, milionář, chválíš chudé, že jsou vždycky lepší?

Petr Kratochvíl: To je strašně nepodstatná věc, jestli má někdo milion, nebo plný olivovník oliv – v tom téměř není žádný rozdíl, to nedělá člověka šťastnějšího.

Martina: Nezmínila bych to, kdybys to nezmínil ty. Pojdme se podívat na jednu větu, kterou jsi před chvílí řekl: „Všechno se mi vrací“. Ty jsi skutečně odcházel z tehdejšího Československa v roce 1980, a pak jsi odcházel v roce 2012, a pak ještě znovu. Skutečně se ti to vrací? Měly tyto emigrace – pak už ne, pak už to byly jenom odchody – přesto něco společného?

Petr Kratochvíl: Ne. Nemá to vůbec nic společného, protože když člověk teď odjíždí kamkoliv, ať do Portugalska, nebo kamkoliv, tak se vrací.

Martina: Může se vrátit.

Petr Kratochvíl: Může se vrátit, což je největší devíza, která před tím nebyla, protože jsem byl odsouzen na dva roky nepodmíněně za nedovolené opuštění republiky. Ten stav se nedá popsat, to je nevyléčitelná nemoc – hrozná touha po domově. A kór, když je někdo patriot, jako jsem já, tak je to opravdu nemoc, těžká nemoc.

Martina: Ty jsi ji přesto musel přestát.

Petr Kratochvíl: Musel jsem to přestát, protože jsem zvolil tuto cestu, protože jsem tady nemohl svobodně dýchat. A nechtěl jsem se ponižovat, takže jsem zvolil tu cestu. Neřekl bych tomu „emigrace“ – zkrátka budu žít tam, kde se ke mně chovají dobře, i když budu mýt záchody, tak je to lepší než být v divadle, slavném divadle, kde cenzurují, nebo cenzurovali i Shakespeara. V takových podmínkách se prostě žít nedá.

Na univerzitách a mezi studenty je velmi výbušná atmosféra. A není to marxismus, ale dneska spíš fašismus.

Martina: Ty jsi v Americe zažil, jaké je začínat skutečně od nuly. A zažil jsi také velké rozčarování, protože my jsme si všichni v té době, v osmdesátkách, Ameriku nesmírně idealizovali, a měli jsme pocit, že to je země zaslíbená. Řekni mi, co jsi našel ty? Našel jsi rozčarování, nebo zemi zaslíbenou?

Petr Kratochvíl: Je to tak, že když člověk vylétne z klece poprvé ven, a dostane se do svobodné země, jako je Amerika, tak tomu vůbec nerozumí, a je rozčarován, zklamán, podveden, nerozumí té kultuře, nerozumí, co se to kolem něho děje.

Já jsem poprvé viděl umírat lidi na ulici, žít v krabicích – neuvěřitelný šok, kulturní šok – že jsem si začal říkat, že ti komunisté měli snad pravdu, že je to pozlátka kapitalismu. To mě napadaly jejich bolševické věty, než si člověk začne klást otázky, a začne si na ně odpovídat. Protože když bezdomovci dávám, nebo jsem dával, svačinu, tak jsem si říkal: „No jo, ale on se tady narodil, já ne. Já práci mám, on ne. On umí anglicky, já neumím anglicky.“ A pak mi došlo, že oni si velice často tuto cestu bezdomovectví zvolí, protože nemají žádné starosti a žádnou zodpovědnost, a většinou to propojí s alkoholem, nebo s drogami. Je tam takových lidí, kteří jsou třeba nemocní, a nemají peníze na nemocnici. To je blbost. Tam je public hospital, kde ho ošetří úplně stejně, jako tady u nás v Motole. To je taková podobná nemocnice, public hospital, akorát že nesmíte zajít do soukromé nemocnice. Tím se vracím k tomu, že to je jejich volba, že člověk je tam tak strašně svobodný, že ho nechají, když chce na ulici umřít.

Martina: Že i toto je druh svobody?

Petr Kratochvíl: I toto je druh svobody.

Martina: U nás by tě tehdy sebrali za potulku, a nemohl sis dovolit v klidu umírat na ulici, kdybys chtěl. Řekni mi, co byla tvá nejdůležitější zkušenost? Já vím, že posluchači určitě tuší, že se zvolna dostáváme k tomu, jaká byla Amerika tehdy, a jaká je teď, ale mě pořád ještě zajímá to, jak osmnáctiletý Petr Kratochvíl tehdy viděl Ameriku, když si začal klást ty otázky a začal na ně hledat poctivě odpovědi?

Petr Kratochvíl: Viděl jsem Ameriku – člověk si zvyká tak rok na to, co se kolem něho vlastně děje, co to je. A zjistil jsem, že je to úžasná záležitost. Amerika je úžasná. Úžasná. Byla úplně úžasná. A zase, doufám, bude. Se svobodou se člověk musí popasovat, protože to je především obrovská zodpovědnost, dennodenní zodpovědnost sama za sebe, za rozhodnutí, nedá se nic na nikoho svést. A radost, že člověk může dělat opravdu to, co chce, je strašně naplňující, a svobodomyšlný člověk prostě nechce žít jinde – neuměl bych asi žít v Rakousku, nebo v Německu. Ale Amerika byla pro mě absolutně – když jsem zjistil, o co jde, řekněme po roce, po dvou letech – absolutně zemí zaslíbenou.

Martina: Ale jestli jsem to správně pochopila, tak ses také na začátku potýkal s tím, že jsi zjistil, že svoboda je nesmírně pracná a že svoboda jako taková vlastně člověku může způsobit jakousi fóbii z volného prostoru, ve kterém se ztratí.

Petr Kratochvíl: To je to, co teď mají asi lidi tady. Já jsem zjistil – udělám si oslí můstek – že tady chce strašně málo lidí mít svobodu. To je pro mě největší poznání. Oni říkají, že chtějí svobodu, ale v podstatě nevědí, co to je. Oni nechtějí vzít zodpovědnost, chtějí být na někom závislí – především umělci – a takové svobody si potom ani nemohou vážít, protože to nemají na koho svést, když se jim nedaří, protože to je jejich problém, jejich rozhodnutí.

Martina: A proč si tedy myslíš, že je Amerika dnes jiná než Amerika, kterou jsi nám před malou chvílí popsál? A vzhledem k tomu, že tam žili, a žijí lidé, kteří neměli totalitní zkušenost, kteří byli na této absolutní svobodě, na prvním dodatku, vychování – tak co se stalo se současnou Amerikou?

Petr Kratochvíl: Řeknu ti to takhle: Já jsem plebejec. Nemám žádné vzdělání. Nemám žádné tituly. Řeknu to z mého čistě laického hlediska, jak pozoruji život: Stala se podle mě ta věc, že Čína za posledních třicet let zkorumpovala totálně všechny instituce, univerzity, školy, vnímání svobody, nesvobody. Zkorumpovala jak demokraty, tak republikány. Donald Trump tomu říká: „Swamp. Musíme vypustit swamp.“ (swamp – bažinu, močál) Protože je všude. A je také samozřejmě i v Evropě. Sedmdesát let nebyla válka, takže svět je nesmírně zkažený, a v Americe začala obrovská invaze lidí, kteří do Ameriky přicházejí nelegálně, především nelegálně, a vytvářejí páte kolony. A spolu s univerzitami a studenty je to výbušná, neuvěřitelně výbušná atmosféra. Myslel jsem, že to je marxismus, ale myslím, že to je dneska spíš fašismus než cokoli jiného.

Skupina BRICS je totalita. A západní kultura Klause Schwaba je totalita. Nejhorší věci se odehrávají v Kanadě, kde v parlamentu tleskali nacistovi. Trudeau je fašista se vším všudy.

Martina: Ale promiň, jen ty jsi řekl, že si myslíš, že Čína zkorumpovala Ameriku. Skutečně vidíš na začátku tohoto sešupu Čínu? Vždyť mnozí hovoří o tom, že v 50. letech už bylo možné v Americe na univerzitách vidět marxistické buňky, a tak dále, a kdeže v tu dobu byla Čína? A kdeže měla nějaký vliv na Ameriku?

Petr Kratochvíl: Ano, od 60. let byly levicové tendence – opomenu dobu mccarthismu, a Čína tohle vycítila. Čína se strašně rychle učí. Vzorem Si Ťin-pchina je Mao Ce-tung. Čína dokonale zkorumpovala Ameriku tím, co Američané mají nejradši, a to jsou peníze – another

day, another dollar – čas jsou peníze. Jeden čínský filozof říká: „Největší umění války je vyhrát válku bez války.“ – a jim se to neskutečně daří. Já si myslím, že tohle je prvopočátek toho, že Čína chce být světovým lídrem, zničit hegemonu Ameriku a celý západní svět. A když se to propojí se Švýcarskem, fórem finančním, s Klausem Schwabem, a spol., tak z toho vznikají v podstatě dvě totality, které mezi sebou začínají mít konflikt – a vracím se k Orwellovi – protože vznikají dvě až tři totality, které mezi sebou povedou nějaký boj, začnou mezi sebou bojovat.

Martina: A promiň, ještě definuj totality, které to jsou? Čína...

Petr Kratochvíl: Skupina BRICS je jedna totalita, která vzniká. A naše západní kultura od švýcarského finančního fóra (WEF – Světové ekonomické fórum), od Klause Schwaba, je totalita. Takový Trudeau v Kanadě, to je fašista se vším všudy. Nejhorší věci se dneska odehrávají v Kanadě. Absurdně tleskali tomu nacistovi v parlamentu – Zelenskyj tam byl na návštěvě – a zjistilo se, že esesáků tam bylo asi šest set.

Martina: Kde?

Petr Kratochvíl: V Kanadě. Nestěhovali se jen do Jižní Ameriky, ale také do Kanady. A nebyl to první nacist, který byl oceněn. To jsou všechno v podstatě studenti Klause Schwaba. Z jeho hnízda vypouští – a sám se tím chlubí – že infiltruje vlády lidmi, kteří jsou vychovaní švýcarským finančním fórem.

Přichází horší totalita než komunistická. Noví Mengeleové a Goebbelsové, at' je to Zuckerberg, Fauci, chtějí pomocí technologií, migrace, a války na Ukrajině zotročit lidstvo a snížit populaci

Martina: Já vím, a mluví se o tom, že o tom můžeme najít nejrůznější přednášky a články, zmínky. Ale je to tak opravdu? Protože se vždycky bojím takového toho: „No jasně, to přece ví každý.“ Řekni mi, ty se

tomu věnuješ, tyto věci studuješ, tak jsi si ty sám jist, že to tak je, protože jsi četl, mluvil, našel něco, kdy řekneš: „Toto je pramen, kterému věřím.“ Tak to je?

Petr Kratochvíl: Ano, vždycky k tomu musím dát odkaz. Neříkám to já, říká to spousta velice chytrých lidí, které pozoruji, které studuji, kterým absolutně důvěřuji. A jestli můžu dát nějaké odkazy, protože to je asi důležité, tak bych řekl třeba – Benjamin Carson – to je chirurg, černoš – tak toho poslouchat, Marc Levin – toho poslouchat, a Tuckera Carlsona, Hillsborough College, výborná černoška Owens, úžasný David Hanson, Roman Balmakov – úžasný člověk. Tohle jsou všechno zdroje, ze kterých čerpám a ze kterých si dělám závěry. Je hrozně důležité poslouchat jiné zprávy než Čtyřadvacítka, nebo CNN, ať to je australská SkyNews, Newsmax...

Martina: Taky posloucháš i Al-Džazíru?

Petr Kratochvíl: Al-Džazíru, samozřejmě, abych měl srovnání, abych si to mohl dávat celé dohromady. Ano, jsem přesvědčen, že takhle to je, že takhle to funguje. Není to žádná konspirační teorie, protože všechno se odehrává, ta hrůza, se odehrává teď, tady. Je to největší zločin v moderní historii lidstva.

Martina: Petře, čeho konkrétně se tento zločin týká?

Petr Kratochvíl: Přichází totalita. Taková totalita, že ta naše totalita, co jsme si ji prožili, je procházka růžovým sadem. Za pomoci technologií vzniká totalita, která má lidstvo opravdu zotročit. Veřejně mluví o depopulaci, že na tom světě je moc lidí, že by jich mělo být méně. Kdo by mohl rodit, kdo by nemohl rodit. Už se tady dají vystupovat noví Mengeleové, noví Goebbelsové, ať je to Zuckerberg, ať je to Fauci. Ten zločin se odehrává teď. Jeden z kroků toho zločinu je třeba uměle vytvořená migrace. Ať je to migrace, válka na Ukrajině, tak teď migrace

z Afriky. Oni vědí, že tím oslabí Západ. A myslím si, že jde o to oslabit Západ. Nový světový řád, nová vláda, může vzniknout jedině tehdy, když nebude existovat Amerika jako hegemon.

Martina: Já bych chápala toto nastavení, třeba ze strany Číny, odstranit Ameriku jako světového hegemonu. Ale ty sám jsi mluvil o migraci z Afriky, což oslabuje celkově Západ i Evropu. Proč by tedy na tom měl mít zájem třeba Klaus Schwab?

Petr Kratochvíl: Myslím, že když má vzniknout něco nového, to staré se musí zbořit. A začít stavět něco nového, ať jde o ekonomiku – o tu asi jde především – tak tento nový světový řád je vlastně nová víra. I Vatikán se mění, i toho se to velice týká. Myslím, že papež František nemá dneska už daleko od papeže Pia XII., který kolaboroval s nacismem. Progresivismus, jak tomu říkají, je velice blízko nacismu.

Hodně politiků si myslí, že oni budou součástí nového světového řádu, ale nakonec to smete všechny. V lepším případě to skončí třetí světovou válkou, v horším případě totalitou.

Martina: To znamená, že si myslíš, že podstatou je revoluce, nikoliv evoluce? Rozbít, a na zelené louce znovu...

Petr Kratochvíl: A nový světový řád. Hodně politiků si myslí, že budou toho součástí, ale nakonec to podle mě smete úplně všechny. V lepším případě to skončí třetí světovou válkou, a v horším případě to skončí totalitou.

Martina: To znamená, že v tomto případě vnímáš, že velký otřes by mohl být ještě ozdravný, zatímco plíživá totalita, kterou nakonec mnozí přivítají, může svět zmrzačit nevratným způsobem?

Petr Kratochvíl: A na hrozně moc dlouho. Možná skončíme jako Planeta opic.

Martina: Takže podle tebe mají pravdu ti, kdo říkají, že o nic menšího, než o duši se nehraje?

Petr Kratochvíl: Ano. Takhle bych to taky nazval. Bill Gates o tom mluví velice otevřeně – toho by si lidé měli poslechnout. Od Klause Schwaba by si lidé měli přečíst Great Reset – je to strašně podobné Mein Kampf. Těchto zdrojů je strašně moc. Takže já jako nevzdělaný člověk tohle vnímám tak, jak to říkám, tak, jak o tom mluvím, a myslím si, že mám pravdu. Byl bych hrozně rád, kdyby mě někdo přesvědčil, že pravdu nemám, a kdyby mě argumentačně přesvědčil, že jsem úplně vedle. To by pro mě asi bylo největší štěstí.

Všechny příspěvky s Petr Kratochvíl

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.